

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 15 nr. 1

januar 2003

NYT FRA KINA

Tilbage i det 17. århundrede var de største tænkere og videnskabsmænd stærkt engageret i at udbygge den spæde dialog mellem de to store civilisationer, der var vokset op på hver sin side af det eurasiske kontinent. Johannes Kepler (1571-1630) gjorde sig store anstrengelser for at dele Tycho Brahes enestående observationer med astronomerne i Beijing. Og da en fransk delegation ankom til den kinesiske hovedstad i 1688 medbragte den to uhørt præcise mekaniske modeller over planet-systemet og jord-måne-sol-systemet konstrueret af den danske ingeniør og astronom Ole Rømer (1644-1710).

En nøgleperson i denne spirende dialog mellem civilisationerne var den store tyske statsmand, matematiker og filosof Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716). I 1697 udgav Leibniz et lille skrift med titlen »Novissima Sinica«, »Nyt fra Kina«. Heri beskrev han sine tanker om den videnskabelige og kulturelle udveksling mellem de to civilisationer: »Jeg oplever det som skæbnens enestående plan, at menneskelig kultur og forfinelse i dag viser sig at være koncentreret på de to yderpunkter af vort kontinent, i Europa og i et Kina, som er en pryd for Orienten, som Europa er det for den modsatte kant af Jorden. Måske har det Højeste Forsyn beskikket det sådan, at i og med de mest kultiverede og fjerntliggende folk rækker deres arme mod hverandre vil de, der bor imellem, gradvist blive løftet op til et bedre liv«.

Siden 1995 har et nøglepunkt i Schiller Institutets politiske program været opbygningen af en Eurasisk Landbro. Et gigantisk infrastrukturnet af veje, broer og jernbanelinier, der forbinder alle nationer og folkeslag fra Europa til Asien. Grundstenen i dette infrastrukturprogram skal være en fælles anvendelse af de nyeste videnskabelige landvindinger og de seneste teknologiske nyskabelser. Således skal superhurtige magnettoglinier udgøre grundstammen i transportnettet.

Det 31. december 2002 deltog Tysklands forbundskansler Gerhard Schröder i indvielsen af verdens første kommercielle magnettogbane i den kinesiske storby Shanghai. Det hypermoderne tog var konstrueret af tyske og kinesiske ingeniører i fællesskab, og det var en begivenhed, som Leibniz med glæde ville have beskrevet i sit »Nyt fra Kina«.

Kriserne i Den persiske Golf og på Den koreanske Halvø truer med at kaste verden ud i et altødelæggende »civilisationernes sammenstød«. Stærke politiske kræfter i USA har tilsyneladende tillagt sig Thomas Hobbes' falske udlægning af menneskehedens historie, efter hvilken krig og konflikter er mere naturlige end fred og sameksistens. Men de tager fejl. Og det må alle ansvarlige politiske ledere i Europa, USA og Asien påtage sig ansvaret for at bevise her i de første uger og måneder af 2003.

IRAK, NORDKOREA OG DOLLARKRISE

Allerede i de første uger af det nye år skal USA's præsident **George W. Bush** træffe en række beslutninger, der vil blive helt afgørende for, hvorledes året **2003** vil forme sig. Han vil blive tvunget til at træffe den endelige afgørelse om, hvorvidt USA og **Storbritannien** skal indlede et militært angreb på **Irak**; med eller uden FN's velsignelse. Den beslutning kan ikke udskydes meget længere, da de ekstremt høje sommertemperaturer i den irakiske ørken dikterer, at et angreb ikke kan påbegyndes meget senere end midten af **februar**. Trods den massive militære opbygning i **Mellemøsten** og den amerikanske regerings uforsonlige og krigeriske retorik vendt mod Iraks leder **Saddam Hussein**, understregede præsident Bush overfor den internationale presse den **31. december**, at han endnu ikke har besluttet, hvorvidt et militært angreb er nødvendigt, og han udtrykte et svagt håb om, at konflikten stadig kan løses med fredelige midler.

Under samme pressemøde forsikrede præsident Bush endvidere, at USA ikke har til sinds at iværksætte et »forebyggende« militært angreb på **Nordkorea**. Landet var ellers sammen med **Irak** og **Iran** blevet udråbt til at være en del af den »ondskabens akse«, som blev fremstillet som en væsentlig begrundelse for etablering af den nye amerikanske militærdoktrin, hvorefter USA påberåber sig retten til at forsvare sig imod potentielle trusler gennem »forebyggende militære angreb« – om nødvendigt med atomvåben (se også *Agro-Nyt* okt. '02).

Dette skræmmende perspektiv blev ubehageligt nærværende, da Nordkorea under den amerikanske viceudenrigsminister **James Kellys** besøg i begyndelsen af **oktober** indrømmede at have fortsat udviklingen af atomvåben i strid med de aftaler, der blev indgået mellem USA og Nordkorea i **1994**. Nøjagtigt hvad den nordkoreanske »indrømmelse« indeholdt, og hvad våbenprogrammet bestod af, efter de nordkoreanske atomanlæg var blevet lukket og overvåget af **Det internationale Atomenergiagentur, IAEA**, er stadig uklart. Men under en konference i **Washington** den **3. december** fortalte den amerikanske koreaekspert **Selig Harrison**, at han allerede i **1996** havde advaret **Clinton-regeringen** om, at hvis man ikke opfyldte den amerikanske side af aftalerne fra **1994**, i særdeleshed ophævelsen af de økonomiske sanktioner og opførelsen af to letvandsatomreaktorer (som ikke kan anvendes til fremstilling af plutonium –red.), så ville Nordkorea før eller siden blive tvunget til at genåbne de gamle anlæg og dermed genoptage produktionen af plutonium. Ifølge Harrison indrømmede højtstående embedsmænd fra det amerikanske udenrigsministerium overfor ham, at det aldrig havde været hensigten at opfylde disse dele af aftalerne. Ved blandt andet at forhale ophævelsen af de økonomiske sanktioner forventede man, at det nordkoreanske regime ville bryde sammen længe inden man overhovedet fik startet opførelsen af de amerikanske letvandsreaktorer. Set i det perspektiv er Nordkoreas nuværende overtrædelser af aftalerne fra **1994** primært, at det stadigvæk eksisterer.

Den **13. november** meddelte **Bush-regeringen**, at man anså aftalerne fra **1994** for ophævet, og at man med øjeblikkelig virkning ville standse leverancerne af olie til Nordkorea (USA var forpligtet til at levere **500.000 tons** olie om året, indtil de lovede letvandsreaktorer kom i drift –red.). Som forventet, og som Selig Harrison havde forudsagt, svarede

Nordkorea igen den **12. december** ved at genstarte atom-anlægget i **Yongbyon**, og den **30. december** blev IAEA's observatører udvist fra Nordkorea.

Men både krisen på den koreanske halvø og den militære opbygning i **Mellemøsten** kan blive overskygget af en tredje krise, som med stor sandsynlighed lander på præsident Bush' skrivebord i midten af **januar**. Den amerikanske **dollar** har i de seneste uger været ramt af dramatiske kursfald, og hvis de fortsætter, vil det internationale betalings-system blive kastet ud i en alvorlig eksistenskrise. Hele verdensøkonomien er i realiteten »dollariseret«. Olie handles i dollars. Hovedparten af de internationale finanstransaktioner foregår direkte eller indirekte i dollars. En tillidskrise overfor dollaren kan knække kriseramte amerikanske storbanker som **Citygroup** og **J.P. Morgan/Chase**. Vælter de, trækker de med garanti hele det internationale banksystem med sig i faldet.

Den **6. december** fyrede præsident Bush sin økonomiske chefrådgiver **Larry Lindsey** og den kontroversielle finansminister **Paul O'Neill**. Tilliden til Bush-regeringens finanspolitik havde længe været for nedadgående. Men udnævnelsen af »privatiseringseksperter« **John Snow** til ny finansminister og **Goldman Sachs-børsmægleren Stephen Friedman** til ny økonomisk rådgiver øgede ikke umiddelbart omverdenens tillid, og dollaren genoptog sommerens nedtur efter at have ligget stille det meste af efteråret. Danske bankkilder har overfor *Agro-Nyt* udtrykt stor frygt for, at Bush-regeringen falder for fristelsen til at lade dollaren synke **20-30%** for derigennem at lette presset på den amerikanske økonomi. Udlandets fordringer ville blive tilsvarende devalueret og den amerikanske eksportsektor ville få et længe tiltrængt løft. Ydermere, kunne en øget inflation lette finansieringen af en eventuel krig imod **Irak**.

Problemet er blot, at en sådan devaluering vil eksportere de økonomiske problemer til **Japan** og **Europa**. Med en revalueret **yen** vil den eksportafhængige japanske økonomi gå totalt i sort, og med en alt for stærk **euro** vil den kriseramte, og lige så eksportafhængige, tyske økonomi ramle ned i sit eget sorte hul – og trække resten af Europa med sig. Men disse realøkonomiske overvejelser kan vise sig at være helt og aldeles overflødige. USA er verdens største skyldnation. Den private indenlandske gældsætning slår alle historiske rekorder, og omverdenen sidder med **2.500 mia. dollars** i amerikanske statsobligationer. For at dække det offentlige og private forbrug, er USA afhængig af en netto kapitaltilstrømning på **1,4 mia. dollars** – om dagen! En yderligere devaluering af dollaren kan vende denne kapitalstrøm og udløse historiens største kapitalflugt. Så er det hverken Japan eller Europa, der går først i sort, men USA. Og første fase af et sådant mareridt kan lande på præsident Bush' bord i midten af **januar**.

Ifølge den demokratiske præsidentkandidat og økonom **Lyndon LaRouche** er der kredse i **Det hvide Hus**, som på et eller andet niveau forstår alvoren i den økonomiske og finansielle krise. Om ikke andet så ud fra en erkendelse af, at Bush Jr. risikerer at lide samme skæbne som sin far, der, trods sejren i **Golfkrigen 1991**, røg ud af Det hvide Hus med et brag i **1992**, fordi han ignorerede den hjemlige økonomiske krise. Den sammenhæng står i hvert fald krystalklart for præsident Bush' stabschef, **Karl Rove**, der var kampagneleder for **Bush Sr.** i '92.

(fortsættes side 7)

Politisk lederskab i en krisetid

Det nedenstående er Lyndon LaRouches åbningstale ved et offentligt møde i Budapest, Ungarn, den 12. december 2002. Mødet var arrangeret af Schiller Instituttet og der kom 120 tilhørere. Den efterfølgende diskussion varede i mere end 3 timer.

»Mine kære venner! Jeg er meget glad for at være hos jer igen.

Det emne, jeg vil tale om i aften, er yderst vigtigt for jer og for hele verden. Det er ellers sædvanen ved en lejlighed som denne, at en politiker udlægger hele den nuværende situation for jer, men det vil jeg ikke gøre. Lad mig forklare min fremgangsmåde, inden jeg fremlægger mit indlæg.

Den britiske skuespiller Sir Lawrence Olivier var i mine øjne én af de værste professionelle scenekunstnere i moderne tid. Mod slutningen af hans ynkelige liv blev han spurgt af en britisk journalist, hvad der fik folk til at ønske at blive skuespillere. Og han svarede journalisten: »Se på mig! Se på mig!« Ligesom mange politikere, ønskede han at blive beundret for sin ydre fremtræden og sin person, som var han en genstand udstillet på et podie.

Modsætningen kender I, hvis I har studeret klassiske oldgræske dramaer, og har haft lejlighed til at se gode opførelser af stor, klassisk dramatik, for de store græske tragedier blev opført i et amfiteater af skuespillere, der bar masker – ganske store masker. Man så ikke skuespillerens ansigt; skuespilleren trådte ind på scenen og spillede forskellige roller på forskellige tidspunkter, skjult bag den samme maske. Og tilskuerne fulgte meget vågent, og ofte

meget lidenskabeligt, dramaets handling. For det de så, var ikke den skuespiller, der optrådte på scenen, men det drama, der udspillede på deres egen, indre forestillingsevnes scene.

Når mennesker formidler klassisk poesi og klassisk drama til jer, får I ikke personerne at se, før forestillingen er forbi. Jeres eneste billede af det de har gjort, er inden i jer selv, og det billede *ved* I er der. En dårlig skuespiller eller politiker, som Sir Lawrence Olivier, giver jer en mening; han giver jer ikke oplevelsen af selv at skabe kundskab i jeres eget sind. Det er ligesom med den veltrænede, men dårlige musiker, der kun kan spille moderne, ikke musikken.

Det samme gælder for politik – virkelig, seriøs politik. *I* er selv dramaets emne. Verdens lidelser er *jeres* lidelser. Verdens tragedie er *jeres* tragedie. Det er ikke en fantasi-forestilling malet på en kulisse; det er *jeres* egne oplevelser. Hvis det så er et ægte stykke viden, vil oplevelsen af viden ikke være begrænset til det, I oplever her og nu; I erfarer også fremtiden.

Hvis du for eksempel er bedsteforælder eller forælder, hvordan ville du så bedømme, hvad der var i dit lands interesse? Du siger: »Hvad vil fremtiden bringe vore børn og børnebørn?« Hvis du er klog, ved du at vi alle skal dø.

Hvis du skal dø, hvilken betydning har så dit liv? Er du en hund, en kat eller en fisk? Eller er du noget andet? Er du *resultatet* af din livsførelse, det, du får til at ske i fremtiden? Nationens fremtid, civilisationens fremtid: *Det er dig.*

Problemet i politik er, at meget få politikere har en fornemmelse for *den form* for personlig udødelighed.

Lad mig tale lige ud af posen om det her. Tag én af mine forgængere, en af USA's tidligere præsidenter, Bill Clinton. Bill Clinton var en af de mest intelligente præsidenter, vi har haft i det 20. århundrede. Men han var også en fiasko. Ikke kun på grund af den der pige, for det var ikke vigtigt. Han var en fiasko, fordi han næsten hver gang, han nåede til et punkt, hvor der skulle træffes en afgørelse, og han vidste, at hans afgørelse var vigtig for menneskeheden, så ofrede han menneskeheden på bekostning af enten sin forfængelighed eller sin egen umiddelbare personlige fordel.

De fleste af verdens toppolitikere er lige så dårlige som, eller langt værre end, Bill Clinton. De har ingen fornemmelse for udødelighed. Lad os tage et eksempel: Hvad med frihedskæmperen, eller lederen i krigstid; hvori består hans eller hendes interesse?

Lad os tage det berømte tilfælde med *Jeanne d'Arc* fra Frankrig. Jeanne d'Arc var veluddannet både faktisk og moralsk, og hun fik en inspiration. Med stor beslutsomhed drog hun til den dumme konge af Frankrig. Her sagde hun billedligt talt til kongen: »Dumme, tåbelige konge! Gud har sendt mig for at give dig besked på at være en rigtig konge, og ikke en tåbel.« Hendes overbevisning var så stærk, at kongen indvilligede i at give hende kommandoen over sine tropper. Han troede, det ville skaffe ham af med hende. (Sådan er de faktiske optegnelser over hændelsesforløbet; det er ikke en historie, det er sandheden.)

Men hun vandt krigen! Det var svært at komme af med hende. Alle de andre hærførere havde lidt nederlag; *hun* vandt krigen.

Så forrådte kongen hende og lod hende blive taget til fange af de onde briterne, normannerne. De forsøgte at knuse hende. Hun kunne enten tilstå, og bringe sig i vanry, eller blive slået ihjel. Hun nægtede. Efter at have vaklet en enkelt gang, nægtede hun. Hun blev brændt levende. Hun blev brændt to gange. De anbragte hende inde i bålet og antændte det. Så lavede de en åbning i flammerne for at se, om hun var stegt. Da de så, at hun allerede var død, lagde de brændet tilbage på plads og fuldførte brændingen.

Hendes mod og den uret, der blev begået imod hende, opildnede ikke blot Frankrig til at smide briterne ud, men opildnede også Vatikanrådet til at genoprette pavedømmet, der var blevet lagt i ruiner. Derfor æres hun som udødelig af alle, der stadig ved, hvad det betyder.

Forspildte hun sit liv? Hun døde jo ung. (*19 år –red.*) Eller, *brugte* hun sit liv *viseligt*?

Her er et budskab til os alle om, hvordan vi skal prioritere vores livsførelse. Vort timelige liv har en begyndelse og en uundgåelig afslutning. Hvori består da vores udødelige interesse som person? Alle samfundets topledere, særligt i krisetider, er ledere, fordi de til en vis grad kan leve op til en sådan standard. Og ved god uddannelse, særligt god *moralsk* uddannelse, opdrager vi vore børn og andre, til at forstå dette udødelighedsprincip. Ligesom i lignelsen om talenterne i det Ny Testamente siger man til børnene: »Spild ikke jeres talenter. Forspild ikke jeres liv. Brug det viseligt til et udødeligt formål.«

I vor civilisation har alle, der viderebringer en sådan sans for det udødelige til andre, et strejf af udødeligheden over sig. Denne egenskab er imidlertid ikke nok i sig selv for en nations leder. Under en krise skal han ikke blot have sans for det personligt udødelige, han må også være i besiddelse af relevante *kundskaber*. Og det første han skal kunne beherske, er evnen til at videreformidle en viden, om hvad lederskab er, til folk i almindelighed. Det vil sige, vise folk, hvordan *de* skal vurdere, hvem der er, og hvem der ikke er, kvalificeret til at være leder i en svær krisetid.

Vi er nu i en tid med svær krise for hele menneskeheden. Vi er faktisk midt i en tid, der opfylder alle forudsætninger for en stor, klassisk tragedie. En tragedie i betydningen af klassisk, græsk tragedie, eller i betydningen af Shakespeares tragedie »Hamlet«, eller Friedrich Schillers store tragedier. Og dette er emnet, vi skal tale om her i aften.

Det, vi står overfor, er ikke kun en finanskriser. Det er ikke en almindelig tilbagevendende krise; det er en systemkrise, der vil være bestemmende for, om den europæiske civilisation styrter ned i en udstrakt, mørk tidsalder, eller om den overlever. Fra omtrent 1964 og fremefter, begyndte den europæiske civilisation at gå i forrådnelse, under indflydelse fra Storbritannien og USA. At dømme ud fra jeres alder kan jeg se, at mange af jer husker de relevante fakta. Forud for perioden 1964–71 var civilisationens grundelement *produktion* – produktion af midlerne til og forudsætningerne for den menneskelige tilværelses fortsættelse og fremgang. Vi var stolte af idéen om, at individet skulle respekteres for sit nyttige bidrag til opfyldelsen af menneskehedens behov, enhver på sin måde. En sådan selvopfattelse gav det enkelte menneske selvspekt.

Omkring førnævnte tidspunkt gik USA og Storbritannien forrest i en moralsk nedbrydning af den europæiske civilisation og verdenscivilisationen. Det skete i forbindelse med indledningen af USA's krig i Indokina, hvorfra USA's sjæl aldrig vendte hjem. I Storbritannien kom det til udtryk i Wilson-regeringens orgie af ødelæggelse af landets fysiske industri- og landbrugsproduktion. På begge sider af Atlanten spredtes den såkaldte ungdomsmodkultur med »rock, narkotika og sex«, der i særdeleshed ødelagde datidens universitetsstuderende. Onde men-

nesker, som Zbigniew Brzezinski, prædikede om »det post-industrielle samfund« og »afslutningen på det agro-industrielle samfund«. De prædikede den hedenske form for naturtilbedelse, der kaldes »økologi«.

Et udueligt, selvdestruktivt sovjetsystem var en del af alt dette. Her i byen har I en herre, hvis navn I alle kender, Lord Kaldor, som tilhører den lokale samling marsvæsener, der nedstammer fra traditionen omkring Bela Kuns diktatorvælde. Han blev britisk Lord, og hans datter blev en heks! Via Laxenberg, Østrig, udbredte de økologidoktrinen til sovjetsystemet. Og gennem personkredsen I alle kender, blandt andre nu afdøde Yuri Andropov, blev Sovjetunionen ført til sin egen indre ødelæggelse. Han kom i øvrigt ud af en Kominternfraktion, der også talte nogle ungarere!

John Von Neumann var et produkt af alt dette; hans systemanalyse, også kendt som ødelæggessystemet. En anden, Leo Szilard, var én af de ondeste atomkrigsfanatikere, der nogen sinde er gledet hen over planeten.

I 1970'erne foreslog Kissinger og andre et folkemord i Afrika med den begrundelse, at der var for mange afrikanere, og at de var i gang med at opbruge de afrikanske naturressourcer, som USA og Storbritannien kunne få brug for engang i fremtiden.

Det burde have genopfrisket jeres hukommelse med hensyn til, hvad vi taler om. Vi har altså systematisk nedbrudt en produktionsbaseret civilisation, sådan som den var blevet opbygget frem til 1964. USA ødelagde sig selv indefra, *med fuldt overlæg*. Vi ødelagde os selv med frihandel. Vi ødelagde os selv med afskaffelsen af offentlig støtte til livsvigtig infrastruktur. Vi byggede vindmøller som erstatning for atomkraftværker, og undrer os nu over, hvor Don Quixote er henne i dag! Systematisk ødelagde vi vore egne nationers indbyggere, blandt andet gennem økonomiske tiltag.

Der er mange eksempler på lignende problemstillinger i tragediernes historie – *virkelighedens* tragedier. Vir-

kelige tragedier sker altid, når et folk, gennem *folkestemningen*, indvilliger i sin egen ødelæggelse. Det er ikke lederne, der forårsager tragedierne; det er folket selv, der skaber dem.

Lad os for et øjeblik vende tilbage til den klassiske tragedie og se på det principielle. Lad os se på Shakespeares »Hamlet«. Tænk nu på sammenhængen mellem to monologer i dramaet. Den ene er Hamlets monolog i anden akt, som starter med: »O, hvilken bondeslyngel jeg er!« og den anden, den berømte monolog i tredje akt: »At være eller ikke være«. Hvad er det i korthed, Hamlet siger i tredje akts monolog: »At være eller ikke være«? Hvad siger han egentlig? Han siger: »Tja, jeg kan slås!« – han er en dræber! Han dræber ved *tilfældig indskydelse*. Han er ikke den bløde mand, Sir Lawrence Olivier forsøgte at fremstille ham som. Han er en *dræber!*

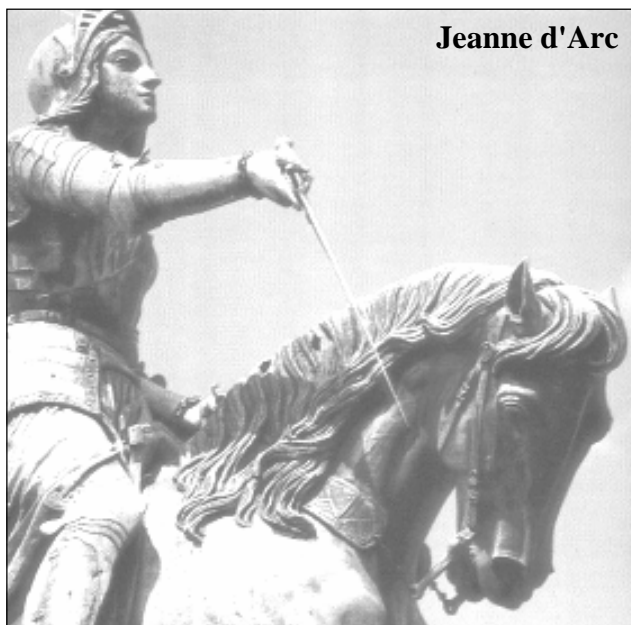
Men så ryster han. Hvad får ham til at ryste? Frygt for døden? Nej, *frygt for udødeligheden*. Og hvad gør han? Han siger: »Jeg har intet andet valg end at følge vanviddets vej, drevet til vanvid af min frygt for evigheden.«

Så kommer vi til dramaets sidste scene. Hamlets lig bæres af scenen sammen med de andre døde. Hamlets efterfølger siger: »Lad os se at komme videre med krigen!« Og bedrøvet siger Hamlets ven: »Lad os *stoppe op*, mens oplevelsen står frisk i vort sind, *så vi ikke gentager dette vanvid*«.

Sæt nu Hamlet op mod Jeanne d'Arc. Hvad er forskellen på de to? I Hamlet har vi en person i en lederposition, som af *frygt for idéen om udødelighed* tillader at hans samfund uhindret får lov til at korrumpes. I Jeanne d'Arc har vi en person, der, midt i et tragisk slagteri mellem Frankrig og England, griber ind i historiens gang med det formål at inspirere Frankrig og pavedømmet til at løse et alvorligt problem for civilisationen.

I den nuværende tragiske situation, hvor systemet i sin nuværende form uvægerligt vil bryde sammen, er jeg derfor nødt til at bede jer, og andre rundt om i verden, om at begynde at kræve ledere, der ikke spiller med i en tragedie, jeres tragedie. Som verden ser ud i dag, har vi, i lighed med det romerske imperium, et amerikansk imperium, Det anglo-amerikanske Imperium. Overalt i Europa skælver folk: »Hvad sagde den amerikanske ambassade? Skal jeg lade mig skille fra min kone? Hvad siger den amerikanske ambassade?« Sådan nogle tyranner! Men det er jer, der er undersætter. I befinder jer i en balkanstat midt i Europa. Et kujonagtigt Europa! Vi har også amerikanere, der er kujoner. Vi har et Storbritannien, der regeres af Cherie Blairs ægtemand.

Verden opfører sig som et skib af dårer med kurs mod forlis, og hvor nogle af dårerne fortæller andre dårer, at de skal acceptere systemet. Hvad er det for et system, set ud fra europæisk historie? Hen imod slutningen af Den anden puniske Krig ændrede Rom karakter. Det skiftede fra hovedsageligt at være et produktivt landbrugssamfund til at være, ikke et producerende, men et *konsumerende*

samfund, uden at kunne nyde fordel af kreditkort! Rom levede af at udplyndre den verden, det underlagde sig; det myrdede og udplyndrede, til randen af udslettelse, de fleste af folkeslagene i Romerriget. Og derefter blev Rom selv ødelagt.

Derefter fulgte en anden vederstyggelighed kaldet Byzans (Det østromerske Rige). Det ødelagde sig selv på samme måde som Rom. Så kom Venedig og dets sørige. Herfra kom den feudalisme, som dominerede Europa frem til den Westfalske Fred i 1648.

Og i dag domineres verden af et venetiansk gadekryds: Den engelsk-hollandske liberalisme. Et system, hvor lande styres, ikke af deres regeringer, men af centralbank-systemer, der repræsenterer finansoligarkier i den venetianske tradition.

Inden for den klassisk græske og kristne civilisation er målestokken for moralsk regeringsførelse indeholdt i begrebet »*almen velfærd*« eller »*det almene vel*«, på græsk »*agape*«. Heraf følger, at ingen regering er legitim, med mindre den forpligter sig til i praksis at fremme det almene vel for hele den nulevende befolkning og dens efterkommere. Det var tilfældet under Ludvig den XI's franske monarki, under Henrik den VII's engelske monarki, og er nedfældet i indledningen til USA's grundlov.

Den førende opposition, eller *anti-agape*-holdning, repræsenteres af Thomas Hobbes og John Locke. Hos John Locke, der er den førende eksponent for engelsk-hollandsk liberalisme, er doktrinen: *Ejendom*. Påstanden er, at en kapitalinvestor har ret til et vist afkast på sin kapital, uanset hvor mange mennesker han skal slå ihjel for at få det.

Nu er vi kommet til min afgørende pointe, nemlig spørgsmålet: »Hvordan skaber mennesker velstand? Og hvad er velstand?« Uden at snyde, ved at kigge i Biblen eller sådan noget, hvad er så menneskets egentlige væsen? Forestil jer, at I er en flok vilde analfabeter på en øde ø, uden nogen viden om historie: Hvad er så forskellen på mennesker og dyr? Et dyr kan lære, *men kun et menneske kan opdage og formidle kundskab om et almengyldigt, fysisk princip*. Hvis mennesket var et dyr, ville han være ligesom en højerestående abe, noget i retning af Lord Bertrand Russell, Henry Kissinger eller Zbigniew Brzezinski. Havde mennesket været en højerestående abe, ville jordklodens befolkningstal aldrig have oversteget nogle få millioner, med de vilkår vi kender på kloden. Og bare for at bevise, at Henry Kissinger og alle økologer ikke taler sandt, så er der, ifølge de seneste rapporter, i øjeblikket *6,2 milliarder mennesker* på denne klode.

Hvordan er det sket? Ikke bare ved formering. Der skulle mere til. Mennesket har evnen til at opdage og beherske almengyldige, fysiske principper, ved hvilke mennesket øger sin magt i og over universet. Gennem stor kunst og stor videnskab indpoder vi i børn og studerende en forståelse for denne evne til at opdage almengyldige, fysiske principper. Mennesker, der således er uddannet i

klassisk kultur og klassisk videnskab, vil se ind i ansigtet på et andet menneske og elske ham eller hende, fordi de i ham eller hende genkender denne skaberevne, der adskiller mennesket fra dyret.

Og heri ligger forståelsen af vores udødelighed. Når vi udvirker og videreformidler opdagelser af nye principper til vore børn, til dem, der kommer efter os, lever vi evigt i menneskehedens historie. Vores timelige eksistens er ikke længere underkastet begyndelse og afslutning; vores timelige eksistens udgør en lokalitet i evigheden, hvorfra vi udstråler tidligere generationers erfaringer, og hvorfra vi udstråler vores egen eksistens. Vi bliver til de udødelige børn af universets skaber.

Nu taler vi jo forskellige sprog og tilhører forskellige kulturhistoriske forgreninger. Så hvordan skal menneskeheden regulere sine indbyrdes forhold? Vi bliver nødt til at indse, at vi må tale sammen, og at vores kultur og vores sprog er midler, ved hjælp af hvilke vi *deler idéer*, uddanner vore børn, rækker tilbage i historien og elsker fortidens skabere af stor kunst. Det er den egenskab, som Platon med Sokrates' mund kalder »*agape*«. Og den er identisk med betydningen af »*agape*«, (*»kærlighed«*) i Første Korintherbrev, kapitel 13.

Vi skal derfor være et broderskab af nationer, suveræne nationer, *forenet i et fælles mål for hele menneskeheden*. Nationer ligger ikke pr. definition i konflikt med hinanden; krig er ikke en naturlig tilstand for menneskeheden. Krig er kun berettiget dér, hvor det drejer sig om at forsvare virkeliggørelsen af et menneskeligt fællesskab, der bygger på principper, ophøjet til lov.

Nuvel, hvor fører alt dette os hen? Vi har nået et punkt, hvor det nuværende internationale finanssystem er på sammenbruddets rand, det monetære system er på sammenbruddets rand. Ingen magt på kloden ville være i stand til at redde det monetære og finansielle system *i sin nuværende form* – og ingen magt i universet ville ønske at gøre det. Problemet er, at vi skal redde økonomien, forstået som en *fysisk økonomi*, for folkets og for nationernes skyld.

Folk i dag er fyldt med tåbelige idéer – I kender dem. Man siger: »Du kan ikke forandre den offentlige mening«. Det var nøjagtig, hvad man sagde i Rom, før det gik nedenunder og hjem. Vi *skal* forandre den offentlige mening. Men det kan ikke gøres med negativ kritik alene. Som det vises i Schillers fremstilling af Jeanne d'Arc, skal folk inspireres med kærlighed til at nære et ønske om at befri sig selv fra den offentlige menings nedværdigelse, og til at kræve ledere, der forpligter sig til princippet om udødelighed. En national leder, som ikke forpligter sig til princippet om udødelighed, er ude af stand til at handle *moralsk* i sit svar på disse tiders udfordringer.

Jeg beder jer om at se alt dette på jeres egen forestillingsevnes scene – og nu vil jeg sætte mig på min plads.«

Derfor kan den internationale finanskrise få afgørende betydning for, hvad præsidenten beslutter sig at gøre, både i konflikten med Irak og i krisen på den koreanske halvø.

Krigsfløjen i den amerikanske regering, også kaldet »kyllingehøgene«, under ledelse af vicepræsident **Dick Cheney**, forsvarsminister **Donald Rumsfeld** og viceforsvarsminister **Paul D. Wolfowitz** m.fl., har hidtil udvist en frygtindgydende mangel på respekt for de økonomiske konsekvenser af deres ønske om en militærkonfrontation med Irak. Allerede nu har de seneste måneders konstante amerikanske trusler om krig kostet det internationale erhvervsliv milliarder i tabt omsætning på grund af faldende investeringslyst, stigende oliepriser og almen frygt for fremtiden. Men det indgår overhovedet ikke i forsvarsminister Rumsfelds beregninger over omkostningerne ved et angreb på Irak. Den **29. december** meddelte kilder i det amerikanske forsvarsministerium til *The New York Times*, at de seneste beregninger viser, at et »lynangreb« på Irak kun vil koste halvt så meget som hidtil beregnet, nemlig **60 mia. dollars**. De samme økonomiske vismænd har også udstyret præsident Bush med et helt nyt argument for, hvorfor USA kan blive tvunget til at foretage et præventivt militært angreb på Irak. Den **31. december** fortalte Bush pressen, at et irakisk angreb på USA ville »lemlæste« den amerikanske økonomi. Andre vil nok påstå, at der er langt større risiko for, at et amerikansk angreb på Irak »lemlæster« den amerikanske økonomi end omvendt.

Det økonomiske spørgsmål kan komme til at spille en central rolle i krisen på den koreanske halvø. I stedet for et »forebyggende« militært angreb på Nordkorea her og nu, lægger krigsfløjen i den amerikanske regering hårdt pres på præsident Bush for at få ham til at etablere en »sektiv« økonomisk blokade overfor Nordkorea, indtil USA er rede til en mere direkte konfrontation. Men den tanke har mødt skarp modstand i **Syd Korea, Japan og Kina**, hvor man frygter, at et amerikansk økonomisk pres på det ludfattige Nordkorea vil udløse en helt ukontrollabel krise.

Allerede den **15. december** påpegede Lyndon LaRouche, at krisen kun kan løses, hvis aftalerne fra **1994** bliver afløst af et helt nyt sæt økonomiske og politiske aftaler, der også involverer Kina, **Rusland** og Japan, og som gør det muligt for Syd Korea at fortsætte afspændingen, den såkaldte »solskinspolitik«, overfor Nordkorea. Den holdning deles af de ledende politiske kredse i Syd Korea. Den **31. december** sendte præsident **Kim Dae-jung**, viceudenrigsminister **Kim Hang Kyung** til Moskva og viceudenrigsminister **Lee Tae Shik** til Beijing for at diskutere et regionalt initiativ i krisen. Den kommende præsident **Roh Moo Hyun** er direkte invol-

Verdens første kommercielle magnettoglinie åbnede den 31. december 2002 i Shanghai, Kina.

veret i Kim Dae-jungs diplomati.

I en kronik i *The New York Times* den **31. december** slog tidligere udenrigsminister **Warren Christopher** til lyd for, at præsident Bush »tager et skridt tilbage og løsriver sig fra sin fiksering på at angribe Irak«. Efter Christophers mening burde den amerikanske regering i stedet anvende al den nødvendig tid og opmærksomhed på, i fællesskab med Kina, Syd Korea og andre lande i regionen, at få løst den politiske krise med Nordkorea. Ifølge Warren Christopher er det muligvis rigtigt, når forsvarsminister Donald Rumsfeld påstår, at det amerikanske militær sagtens kan udkæmpe to krige på én gang. Men ud fra Christophers personlige erfaringer i tidligere amerikanske regeringer er det ikke tilfældet for Det hvide Hus. Her kan man kun klare én væsentlig udenrigspolitisk krise af gangen, skrev Warren Christopher i sin kronik.

Ifølge Lyndon LaRouche er det stadig muligt at tippe magtbalancen i den stærkt splittede Bush-administration væk fra »kyllingehøgene« og over til fordel for de kredse bag udenrigsminister **Colin Powell**, der ønsker en diplomatisk løsning på kriserne i både Irak og Nordkorea. Hvis et sådant skifte samtidig knyttes til en økonomisk løsning på krisen på den koreanske halvø, bliver der pludseligt åbnet op for helt andre storpolitiske perspektiver. Rusland, Kina og **Indien** er i forvejen stærkt involveret i opbygningen af et politisk og økonomisk samarbejde hen over det eurasiske kontinent. Og som det blev illustreret af forbundskansler **Gerhard Schröders** tilstedeværelse under åbningen af den hypermoderne, tyskbyggede magnettogbane i **Shanghai** den **31. december**, står **Tyskland** og **Europa** på spring til at involvere sig i et eurasiske samarbejde. Hvis også USA inddrages i nye, økonomiske og politiske samarbejdsaftaler i **Asien**, vil der blive åbnet for et helt andet strategisk perspektiv end den nuværende blinde march mod krig og et sammenstød mellem civilisationerne.

VÆRSTE KRISE SIDEN 1939-41

Ifølge den tyske avis *Frankfurter Allgemeine Zeitung* den **30. december 2002** er verdens samlede aktiebeholdning, målt i det såkaldte **MSCI-verdensindeks**, blevet **7.900 mia. dollars** mindre værd over de seneste tre år. De danske aktionærer har måtte vinke farvel til **455 mia. kr.** Da markedet toppede den **10. juni 2000**, var de danske aktieejere god for **1.110 mia. kr.** Da børsen lukkede for sidste gang i **2002**, ringede kasseapparatet ind på **665 mia. kr.**, et formuetab på knap **41%** på bare **2½ år**.

I **USA** var det første gang siden **1939-41**, at de to største aktieindekser, **Dow Jones** og **S&P 500**, faldt tre år i træk. Hvis aktiekurserne fortsætter nedad i **2003**, vil det kun være anden gang i historien, at aktiekurserne falder fire år i træk. Første gang var under den store depression **1929-32**.

Ifølge avisen *The New York Post* den **30. december** har de største investeringsbanker og børsrådgivningsfirmaer på **Wall Street** på bare to år måttet sige farvel til mere end **100.000** ansatte. Det er rundt regnet en halvering af arbejdsstyrken, og alle venter yderligere fyringer i de første måneder af **2003**. I **Japan** lukkede **Tokyo-børsen** den **30. december** med et **Nikkei-indeks** på det laveste niveau i **20 år**. Og mens dollaren fortsatte sin nedtur, nåede prisen på guld op på **350 dollars pr. unse**, det højeste niveau i **6 år**; et klassisk krisetegn.

MAFIA PÅ VALG I ISRAEL

Knessetvalget i Israel den **28. januar** kan blive mere tæt og spændende, end de fleste havde forestillet sig. Efter tre blodige år med palæstinensisk intifada, selvmordsbomber og brutal israelsk besættelse af **Vestbredden**, har der ikke været meget, som gav håb om, at **Arbejderpartiets** nye leder, **Amram Mitzna**, kunne vippe premierminister **Ariel Sharon** af pinden og genoplive **Yitzhak Rabins** fredspolitik. Men i løbet af december har Mitzna fået uventet hjælp – fra **Likudpartiet**.

Den **8. december** afholdt Likudpartiets **3.000-mand** store centralkomité sit konvent for at vælge kandidater til det kommende valg. Den israelske avis *Ha'aretz* beskrev begivenheden som en »krydsning mellem en tyrkisk basar, et nigeriansk masseslagsmål og en Hamas-begravelse i **Gaza**«. Der var alt fra nævekampe, lokkende sextilbud og kontanter under bordet til åbenlys valgsvindel. Og det hele drejede sig om en plads mellem de **30** øverste navne på partiets valgliste, der med stor sandsynlighed vil give en plads i Knesset og muligvis en taburet i den kommende regering.

Umiddelbart efter konventet blev valget udråbt som en sejr for den fløj i partiet, som støtter Sharons evige rival **Benjamin Netanyahu**. Men ved nærmere eftersyn viste det sig, at blandt de **30** øverste på valglisten befandt sig adskillige ukendte navne, herunder en chauffør, en dækreparatør og en natklubservitrice. Så begyndte skandalerne at rulle. Flere kandidater fortalte de israelske medier, at de var blevet afkrævet mellem **70.000** og **200.000 dollars** for stemmer, der ville garantere dem en plads mellem de **30** øverste. En kandidatsekretær fortalte den israelske tv-station *Kanal 2*, at hun var blevet beordret at skrive sin chefs navn hen over brystet og tilbyde sex med delegerede, som betaling for deres stemme.

Den **17. december** blev centralkomitémedlemmerne **Gil Haddad** og **Haim Naim** arresteret, anklaget for at have afkrævet kandidaterne op mod **300 dollars** per stemme. Begge de herrer står Ariel Sharon tæt. Sharon selv benægter naturligvis ethvert kendskab til den omfattende valgsvindel. Men ifølge *Ha'aretz* og andre israelske medier blev Likudpartiets valgliste i virkeligheden sammensat gennem en »omfattende aftale« mellem Sharon og ledende centralkomitémedlemmer med tætte forbindelser til den israelske mafia.

I toppen sidder centralkomitémedlem **Moussa Alperon**, også kaldet **Israels Al Capone**. Han har vandret ud og ind af fængslerne og leder angiveligt et imperium af narkotikahandel, prostitution, illegal spillevirksomhed, pengevask og »grå« finansielle transaktioner. Der er også **Gavrielle-familiens** overhoved **Reuven Gavrielle**. Han sender hver uge adskillige fly med spilleglade israelere til **Tyrkiet**, hvor han ejer en kæde af casinoer. To af hans brødre har siddet i fængsel for narkotikahandel, og en tredje, **Shoni Gavrielle**, ejer natklubben **Arian Club** i **Jaffa**. Der er Shonis datter, der

forbeholdt avispostkontoret

nu kan tage springet fra natklubservitrice til æret medlem af Knesset. Hun slog blandt andre Likudveteranen, **Jerusalems** borgmester, **Ehud Olmert**, i kampen om plads nummer **29** på listen. Det var ellers Olmert, der med sin støtte havde sikret Sharon sejren over Netanyahu, da Likud skulle finde sin premierministerkandidat i slutningen af **november**. Det var også Olmert, der umiddelbart efter tog til **USA** for at indsamle millioner af dollars fra den kristne højrefløj til Sharons valgkamp. Men han blev altså ofret i Sharons aftaler med mafiaen.

Endelig er der **Oz-familien**, hvis overhovedet er **Shlomi Oz**. Han var i mange år **Alperonklanens** brutale gældsinddriver, indtil han i slutningen af **80'erne** røg tre år i fængsel for falskmønteri. Da han kom ud af fængslet, gik han fra gældsinddrivelse til »beskyttelse«, og hans firma, **Tzevet Bitahon Ltd.**, står blandt andet for sikkerheden i Likuds hovedkvarter i **Tel Aviv** og premierminister Sharons kontor. Shlomi Oz er god ven med premierministerens søn, **Omri Sharon**, der efter en glørværdig to-årig politisk karriere som sin fars stik-i-rend-dreng nu er sikret en plads i Knesset med plads nummer **27** på Likuds valgliste. I et forsøg på at lægge en dæmper på historien forlod Shlomi Oz den **1. januar** Likudpartiet. Og i et desperat forsøg på at holde skandalerne væk fra egen person fyrede Ariel Sharon den **31. december** viceinfrastrukturminister **Naomi Blumenthal**, fordi hun nægtede at samarbejde med politiet i undersøgelserne af korrupsionen på partikonventet.

Den **4. december** forsøgte Ariel Sharon at koble den israelsk-palæstinensiske konflikt på USA's krig mod terror gennem en erklæring om, at **Osama bin Ladens** terrornetværk, **al-Qaeda**, nu opererer i **Gazastriben**. Det fik lederen af den palæstinensiske sikkerhedstjenestes kontraspionage, **oberst Rashid Abu Shbak**, til at indkalde til en pressekonference, hvor han ifølge den israelske avis *Ha'aretz* fremlagde beviser for, at den israelske efterretningstjeneste **Mossad** over de seneste **13 måneder** havde forsøgt at hverve unge palæstinensere til en falsk al-Qaeda-celle. Den **8. december** fremlagde den palæstinensiske sikkerhedstjeneste alle detaljerne i den fejlslagne Mossad-operation.

LAROUCHES TALE TIL NATIONEN

Den **28. januar** kl. 19:00 dansk tid holder den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** sin egen version af præsidentens tale til nationen. Den vil blive bragt »live« over internettet på **www.larouchein2004.com**.

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Institut**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse. ISSN: 0905-3786 Eget tryk